

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Ieškovė teigia, kad Lenkijos Respublika nepriėmė aktų, reikalingų perkelti į nacionalinę teisę Direktyvą 2003/98/EB. Komisijai pateiktu 2001 m. rugsėjo 6 d. įstatymu dėl prieigos prie viešosios informacijos nereglamentuojamas pakartotinis viešojo sektoriaus informacijos naudojimas ir jame net nėra „pakartotinio naudojimo“ apibrėžties. Jau vien šiuo pagrindu iš šio įstatymo kylančios teisės ir prieigos negali būti laikomos tinkamai perkeliančiomis Direktyvą 2003/98/EB.

(¹) OL L 345, p. 90; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 32 t., p. 701.

2010 m. liepos 8 d. pareikštas ieškinys byloje Vengrijos Respublika prieš Slovakijos Respubliką

(Byla C-364/10)

(2010/C 301/07)

Proceso kalba: slovakų

Šalys

Ieškovė: Vengrijos Respublika, atstovaujama M. Fehér ir E. Orgován

Atsakovė: Slovakijos Respublika

Ieškovės reikalavimai

— Pripažinti, kad, nesilaikydama 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/38/EB dėl Sąjungos piliečių ir jų šeimos narių teisės laisvai judėti ir gyventi valstybių narių teritorijoje, iš dalies keičiančios Reglamentą (EEB) Nr. 1612/68 ir panaikiniančios Direktyvas 64/221/EEB, 68/360/EEB, 72/194/EEB, 73/148/EEB, 75/34/EEB, 75/35/EEB, 90/364/EEB, 90/365/EEB ir 93/96/EEB (¹) (toliau — Direktyva 2004/38) nuostatų, Slovakijos Respublika neįvykdė išipareigojimų pagal šią direktyvą ir SESV 18 straipsnio pirmą pastraipą, kai 2009 m. rugpjūčio 21 d. neleido atvykti į savo teritoriją Vengrijos Respublikos Prezidentui László Sólyom.

— Taip pat pripažinti, kad Slovakijos Respublikos tvirtinimas, kurio ji laikėsi ir šio ieškinio pateikimo metu, kad pagal Direktyvą 2004/38 ji turi teisę uždrausti Vengrijos Respub-

likos atstovui, t. y. jos Prezidentui, atvykti į Slovakijos Respublikos teritoriją, nes panašus pažeidimas gali būti pakartotas, prieštarauja Europos Sąjungos teisei, visų pirma ESS 3 straipsnio 2 daliai ir SESV 21 straipsnio 1 daliai.

— Pripažinti, kad Slovakijos Respublika neteisingai taikė Sąjungos teisės normas, kai jos valdžios institucijos, remdamosi Direktyva 2004/38, neleido Vengrijos Respublikos Prezidentui László Sólyom atvykti į Slovakijos Respublikos teritoriją.

— Jei Teisingumo Teismas, priešingai, nei savo reikalavimuose tvirtina Vengrijos Respublika, pripažintų, kad konkrečia tarptautinės teisės nuostata gali būti ribojama Direktyvos 2004/38 taikymo *ratione personae* apimtis, o su tuo Vengrijos Respublika nesutinka, apibrėžti tokių išimčių kategoriją ir taikymo sritį.

— Priteisti iš Slovakijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

2009 m. rugpjūčio 21 d. verbaline nota, kiek tai susiję su Vengrijos Respublikos Prezidento László Sólyom vizitu, kuris turėjo įvykti tą pačią dieną, Slovakijos Respublikos užsienio reikalų ministras pranešė Vengrijos užsienio reikalų ministrui, kad Slovakijos Respublikos kompetentingos institucijos nusprendė uždrausti jam atvykti į Slovakijos Respublikos teritoriją.

Vengrijos vyriausybė tvirtina, kad Slovakijos Respublika, neleidusi atvykti Prezidentui László Sólyom, pažeidė SESV 18 straipsnį ir Direktyvą 2004/38. Vengrijos Respublikos teigimu, Respublikos Prezidento László Sólyom elgesys, tiek bendrai, tiek, kiek jis susijęs su aptariamu vizitu, nekėlė realios, tiesioginės ar pakankamai rimtos grėsmės pagrindiniam visuomenės interesui, galėjusios pagrįsti ribojamosios priemonės priėmimą. Vengrijos vyriausybė teigia, kad, net jei tokia ribojamoji priemonė būtų pagrįsta, o su tuo ji nesutinka, kaip antai nagrinėjamu atveju priimta priemonė, pagal kurią uždrausta atvykti Respublikos Prezidentui, neatitinka proporcingumo reikalavimo ir viršija siekiamą tikslą, kurį Slovakijos Respublika galėtų įgyvendinti mažiau ribojančiomis priemonėmis.

Slovakijos Respublika taip pat nesilaikė Direktyvos 2004/38 procedūrinių normų, nes draudimas Prezidentui László Sólyom atvykti nebuvo priimtas remiantis direktyvą atitinkančiu sprendimu ir apie jį nebuvo pranešta; verbalinėje notoje buvo nurodyta informacija apie sprendimą uždrausti atvykti, tačiau joje nebuvo pateikta pakankamai motyvų ir nenurodyta, kokioje administracinėje ar teisminėje institucijoje ir per kokį terminą buvo galima pareikšti ieškinį.

Vengrijos vyriausybė mano, kad yra rizikos, jog Slovakijos Respublika pažeidimą pakartos, nes pastaroji ir toliau tvirtina, kad draudimas atvykti Prezidentui László Sólyom į jos teritoriją buvo pagrįstas.

Vengrijos vyriausybės nuomone, Slovakijos institucijos, taikydamos teisę, ne tik pažeidė Direktyvą 2004/38, bet ir neteisėtai rėmėsi pačia direktyva, nes ketino ne įgyvendinti pastarosios tikslus, bet, darydamos nuorodą į direktyvą, siekė vien tik politinių tikslų. Remiantis Slovakijos vyriausybės pareiškimais, galima konstatuoti, kad Prezidentui László Sólyom atvykti į Slovakijos Respublikos teritoriją ji uždraudė ne saugumo ir viešosios tvarkos sumetimais, kaip numatyta Sąjungos teisės normose, kaip antai Direktyvoje 2004/38, tačiau vien tik dėl politinių motyvų, visų pirma užsienio politikos.

Vengrijos vyriausybės teigimu, Europos Komisija per procedūrą klaidingai tvirtino, kad valstybių narių valstybių vadovų oficialių vizitų atveju turi būti taikomos nacionalinės, o ne Sąjungos, teisės normos. Vengrijos vyriausybė mano, kad Direktyva 2004/38 taikoma vienodai bet kokiam asmenų grupei ir bet kokio pobūdžio vizitams, tiek oficialiems, tiek privatiems. Šia direktyva bendrai visiems Sąjungos piliečiams pripažįstama pagrindinė teisė atvykti į bet kurios valstybės narės teritoriją, kiekvieno Sąjungos piliečio asmeninė teisė, kylanti iš pirminės teisės. Direktyvoje 2004/38 taip pat pateiktas bendras ir išsamus atvejų, kai galima riboti Sąjungos piliečių judėjimo laisvę, sąrašas. Joje nenumatyta bendrojo principo išimtis, pagal kurią į jo taikymo sritį galima neįtraukti valstybės vadovų ar kitos kategorijos valstybių narių piliečių. Jei Taryba ir Europos Parlamentas būtų ketinę judėjimo laisvės įgyvendinimą susieti su tarptautinės teisės, įskaitant paprotinę, normos taikymu, jie būtų tą padarę direktyvos priėmimo metu.

Vengrijos vyriausybė tvirtina, kad nei kodifikuotoje tarptautinėje teisėje, nei paprotinėje tarptautinėje teisėje nėra galiojančios teisės normos, kurių būtų galima taikyti nagrinėjamu atveju. Net jei tokia norma ir egzistuotų, valstybės narės, įstodamos į Europos Sąjungą, pripažino pastarosios kompetenciją priimti taisykles, reglamentuojančias laisvą asmenų judėjimą, ir sutiko joms šioje srityje palikti igaliojimais naudotis pagal Sąjungos teisės aktus ir teisę. Jei, tuo atveju, kai vienos valstybės pilietis atvyksta į kitą valstybę narę, tarptautinės teisės nuostata gali būti ribojama Direktyvos 2004/38 taikymo *ratione personae* apimtis, būtina, kad Teisingumo Teismas tiksliai apibrėžtų tokio ribojimo mastą, atsižvelgdamas į faktą, kad Direktyvoje 2004/38 tokios išimties ar leidžiančios nukrypti nuostatos nėra.

(¹) OL L 158, p. 77.

2010 m. liepos 29 d. pareikštas ieškinys byloje Europos Komisija prieš Italijos Respubliką

(Byla C-379/10)

(2010/C 301/08)

Proceso kalba: italų

Šalys

Ieškovė: Europos Komisija, atstovaujama L. Pignataro ir M. Nolin

Atsakovė: Italijos Respublika

Ieškovės reikalavimai

— Pripažinti, kad atmetusi bet kokią Italijos valstybės atsakomybę už žalą privatiems asmenims, padarytą Sąjungos teisės pažeidimu, priskiriamu nacionaliniam paskutinėje instancijoje sprendžiančiam teismui, kai šį pažeidimą lėmė teismo atliktas teisės normų išaiškinimas ir faktinių aplinkybių bei įrodymų įvertinimas, ir numaćiusi tokią atsakomybę tik tyčinės klaidos ar rimto nusižengimo atvejais pagal 1988 m. balandžio 13 d. Italijos įstatymo Nr. 117 2 straipsnio 1 ir 2 dalis, Italijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal bendrąją valstybių narių atsakomybės už Sąjungos teisės pažeidimus, kuriuos padarė nacionaliniai paskutinėje instancijoje sprendžiantys teismai, principą, įtvirtintą Europos Sąjungos Teisingumo Teismo praktikoje.

— Priteisti iš Italijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

1988 m. balandžio 13 d. Įstatyme Nr. 117 dėl vykdančios teismo funkcijas padarytos žalos atlyginimo ir teisėjų civilinės atsakomybės atmetama bet kokia Italijos valstybės atsakomybė už žalą privatiems asmenims, padarytą Sąjungos teisės pažeidimu, priskiriamu nacionaliniam paskutinėje instancijoje sprendžiančiam teismui, kai šį pažeidimą lėmė teismo atliktas teisės normų išaiškinimas ir faktinių aplinkybių bei įrodymų įvertinimas. Be to, tokia atsakomybė numatyta tik tyčinės klaidos ar rimto nusižengimo atvejais.

Sprendime *Traghetti*, priimtame byloje C-173/03 (¹), Teisingumo Teismas nusprendė, kad: